

38151

8° br

LIBRARY
LITTEAL
BIBLIOTHEQUE
ZU
GAIKACH

030030245

V spomin
mili domovini.

Sonetni venček.

Bog varuj te, si lepo pomlajena,
Oj domovina! sprejmi pozdravilo,
Ki ti ga v venček serce je povilo,
Ljubav do tebe pevčeva ognjena.

Ljubav do tebe prava, neskažena;
Gorečnosti ne bo ji ugasnilo
Nobeno zló, dokler me v gomilo
Ne páhne smert, nepreprosljiva žena. —

Oj, da bi bilo viditi mi dano,
Predno očesa luč bo utamnila,
Te vedno zvesto sveti Cerkvi vdano!

Ak zvezda vére bode ti svetila,
Ime bo troje vedno slavno-znano,
Oj očetnjava draga, mi premila!

j očetnjava draga, mi premila,
Daróv naravnih slavljená posóda,
Dom vernega slovenskega naroda;
Tud' mene tukaj mati je gojila.

Oj, mati, ki me serčno je ljubila,
Častiti učila večnega Gospoda;
Ki v njem je vsaka milost, je svoboda,
Iz Njega stvar je bitje vse dobila.

Naj ne zadéne ljuta te osoda,
Da bi Gospoda tega zapustila,
Naj ne zadene te neizmerna škoda!

In ker zaupam, da ne boš klonila
Brezvérnosti se kačjega zaroda,
Goreče zate serčne so čutila.

oreče zate serčne so čutila,
Še tica ljubi — rada v kraj zahaja,
So drage ji zasenčne veje gaja,
Kjer v gnjezdicu se gorkem je gojila.

Judeja Jezusu je draga bila,
Po nji uči od kraja in do kraja,
V ljubezni se Mu sveto Serce taja,
Ko národa ga sluša brez števila. —

V ljubezni joka čez preljubó mesto,
Mu v silno žalost duša je vtopljená,
Zgubljeno vidit' Sionsko nevesto, —
Zato še meni želja je iskrena
Ljubiti te, o domovina! zvesto;
Vesel mi glas je tvojega imena.

Vesél mi glas je tvojega imena,
 Globoko serce sinovo prešine
 Imé premilo slavne očevine,
 Kakó velika res je tvoja cena!

Velikrat bila si opustotena,
 Divjati tukaj vidila Turčine,
 Skrunili hčere, ti davili sine,
 Nabrali koliko so v tebi plena!

In v vsih napadih ti si še keršanska,
 Ostala verna, — kar nebi nobena,
 Še sije luč ti krasno zveličanska.

Znebila se tlačivcev in bremena,
 Najlepša hčerka miljena Slovanska,
 Ah! naj ti pomlad klije zmir zelena!

Ah! naj ti pomlad klije zmir zelena,
 Očetom čast naj delajo sinovi,
 Zakrili zgođnji ko so jih grobovi,
 S kervjo si domovina oprostena. —

Očetje naši starega korena
 Za vero zvesti stali so stebrovi
 Močno, zmajali niso jih vetrovi
 Tedanj'ga časa, zmêdli ne namena.

Za vero, zá — te v smert so šli kervavo,
 Za vero, zá — te, gorka kri je lila,
 Marija, Jezus — kinčala zastavo.
 V sladki nadi, da bo ohranila
 Sedanjost dom moj, staro svojo slavo,
 Ročica moja ti bo venček vila.

Ročica moja ti bo venček vila,
 Al ne zameri, prosim te pohlevno,
 Mi, domovina, če pletenje revno,
 Te ktera cvetka ne bo veselila. —

Spomlād bila je pevcu, ah! nemila,
 Oblačno vreme vladalo, deževno,
 Poletno solnce sije mu dozdevno,
 Osoda vedno tužna ga mučila. —
 Le sveta vera njemu sladko-jasno
 Otožno serce v persih je vedrila,
 Kazaje gori — pomlad večno krasno.

Pa ker se roka plesti ni učila —
 Bo venček cvetni — to pričujem glasno :
 V spomin ljubezni le — ti ga darila.

V spomin ljubezni le ti ga darila;
 Kedor je gluh za svojo domovino,
 Slovenstva staro last in dragotino,
 Čutila v sercu so mu oterpnila!

Al jaz še bolj te ljubim, ker priklila
 Mi v tebi zar'ja z rajsko je milino,
 Katoljška vera, ktera mi edino
 V britki sili daje toložila.

Oj, tožna tmina krila neznaboštva
 Je pred keršanstvom bobrega Slovena,
 Ga krili vráž oblaki duhoboštva.

Keršanska vera pa zjasní vremena,
 Ljubezni pridejo iz nje poroštva,
 Iz raznih cvetk ličnega plemena.

Jz raznih cvetek ličnega plemena
 Ljubezni zora ti zasije zlata
 Od svetih Mohora in Fortunata,
 Ki z njuno bila si kervjó pojena!

Od druge strani v Bogu razsvitljena
 Blažita narod tvoj Solunska brata
 Učena, v blagih čednostih bogata,
 Slaviteljja neutrudna Nazarena.

Po teh in drugih vnetih učenikih
 Postalo v krilu tvojem bolj svitló je;
 Spominjaj se dobrotnikov velikih!

Spominja venček te naloge tvoje,
 Spominja v raznih barvah, rajske mikih;
 Ná — vzemi, prosim, si ga v krilo svoje!

Ná — vzemi, prosim, si ga v krilo svoje!
 Sej pevcu to naj slajše bo plačilo,
 Da serce ti je slavni venček vilo,
 Ker ni mi dano iti za-te v boje.
 Preganjal pa bom vedno zlobne roje,
 Al kar bi tvojo slavo, čast tamnilo,
 Da verno ljudstvo bi se okužilo;
 Razsul bom zvite svoboduške stroje.

Naloga ta je tvoj'mu pevcu sveta,
 Se trudil za — te ves svoj dan bom živi,
 Sej Bog za trud mi večni raj obeta.

Dam z vencem ti značaj nespremenljivi,
 Naj v tvojo slavo vedno se razcveta,
 Ah! sprejmi darček, česi pomanjkljivi!

Ah! sprejmi darček, česi pomanjkljivi,
 O Domovina! dobro voljo sprejmi;
 Sej dvakrat dražja, ljubša si ti zdaj mi,
 Kar žuga nov sovrag ti nevošljivi. —

Bi rad utopil v zmoti te goljfivi,
 Prostost obeta ti, ko kdaj Moslemi, —
 Očita ti, da narod tava v temi,
 Je vera jéz, naprédku — pogubljivi!“

Ne daj se prevariti, domovina!
 Na videz stavi lepe ti pogoje,
 Sovrag želi le tvojega pogina. —

Da braniš vero, národnost, oboje,
 V spomin ta venček vzemi zdaj od sina;
 Število cvetek v njemu je le troje.

Število cvetek v njemu je le troje,
 Vendár preživo tebi naj pomenja,
 Da bodem zvest ti celi čas življenja,
 Da serce zate bilo bó, — gorkó je.

Solznó, — o domovina! mi okó je,
 Če mislim le, oh koliko terpljenja
 Prestala si britkó do pomlajenja,
 Zadelo kolikero tebe zló je.
 Plenili Huni so, Avari v tebi,
 Lutranstvo úk trosilo zapeljivi,
 Je menil Turk pri tvojem bit' pogrebi.

A ti živiš v slavi nêminljivi;
 Navdušen pevec kak ti klical ne bi:
 Daj gledati mi kras tvoj ljubeznjivi!

aj gledati mi kras tvoj ljubeznjivi;
 Že vsako zoro sveti bolj z lepoto,
 V tebi vtihni ves vihar s togoto,
 In naj bežé brezbožnikov upljivi!

Naj tvoji sini med seboj sterpljivi,
 Edini tvojo branijo celoto —
 Katoljško vero, to nebeško doto,
 Predragi biser in neprecenljivi!

Voditeljca jim bodi sloga blaga,
 Zvijáčnost zgine naj spred ravne hoje —
 Da gospoduje le pravica, snaga!

V ta namen ti pevec pesem poje;
 Naj Večni bráni stisk te, o predraga!
 Oj domovina, prósi, serce moje!

j domovina, prósi serce moje,
 Da vedno zvesta bodeš Cerkvi sveti,
 Da se ohraniš v spomladnem cveti,
 Da ti obličje zorno in bistró je.

Naj národ tvoj ne cépi se na dvoje;
 Je komaj pomlad jála zeleneti,
 Te solnce slope mora gorko greti;
 Nezlòg le tujstvu dá te v ropne proje.

To pevca želje so prav hrepeneče,
 So venček upa žarni, nezvenljivi,
 Zvestóst, ljubezen v njemu se leskeče.
 „Bod' stanovitna kakor Triglav sivi;
 O domovina, kličem ti goreče:
 Mogočni Bog te blagoslovi, živi!

Mogočni Bog te blagoslovi, živi!
 Naj tebi v milosti stoji na strani,
 In verni narod tvoj varuje, brani,
 Da zvest je Rimu, Skali nezrušljivi.

Ne vdaj se, draga, kači prekanljivi,
 Novopaganstva strahoviti rani;
 Slovenija, keršanska le ostani,
 Če ne, te pogubi njih uk strupljivi.

In zdaj sercé ko venček je zveršilo,
 Ostane mi do tebe prošnja ena:
 Počiva v tebi naj, ko bo vtihnulo.

Še v zadnji dobi, bod' zagotovljena,
 Bo tebi, mati, sin zaklical milo:
 Bog varuj te, si lepo pomlajena.

R a v n i l o.

Bog varuj te, si lepo pomlajena,
Oj očetnjava draga, mi premila!
Goreče zate serčne so čutila,
Vesél mi glas je tvojega imena.
Ah! naj ti pomlad klije zmir zelena;
Ročica moja ti bo venček vila,
V spomin ljubezni le ti ga darila,
Jz raznih cvetkov ličnega plemena.
Ná — vzemi, prosim, si ga v krilo svoje,
Ah! sprejmi darček, če-si pomanjkljivi:
Stevilo cvétek v njemu je le troje.
Daj gledati mi kras tvoj ljubeznjivi,
Oj domovina! prosi serce moje, —
Mogočni Bog te blagoslovi, živi!

Radoslav.